

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **D. Q. T.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-47583-4/SO-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 3. 2017, č. j. 30 A 91/2016 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie s dobou platnosti od 26. 6. 2008 do 26. 6. 2010, tímto rodinným příslušníkem byla jeho dcera D. K., občanka České republiky. Dne 20. 5. 2010 požádal žalobce ve vztahu k D. K. o prodloužení doby platnosti průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň rozhodnutím ze dne 26. 7. 2010 žádost zamítlo, jelikož žalobce nedoložil rodinný vztah k D. K. Prvostupňová rozhodnutí správních orgánů byla poté opakovaně rušena odvolacími orgány a správním soudem, přičemž naposledy rozhodlo ve věci Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016, č. j. OAM-117288-91/MC-2011, tak, že žádost žalobce zamítlo dle § 87p odst. 2 ve spojení s § 87f odst. 1 a § 87 e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky, ve znění do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož žalobce se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Správní orgán zjistil, že žalobce není biologickým otcem D. K. a s její matkou G. K. nikdy nežil ani žít nechtěl. Žalobce naopak od roku 2007 žije se svou družkou A. T. D., jejich společným synem D. Q. T., a synem družky J. M. Povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie tedy žalobce získal na základě nepravdivých a účelových tvrzení. Ve vztahu k J. M. pak žalobce v řízení neprokázal, že je jeho rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Doložen byl pouze rodný list J. M. (kde je jako otec dítěte uveden A. M.), společná fotografie a čestné prohlášení jeho družky A. T. D., že s žalobcem a J. M. žijí ve společné domácnosti. Při provedených pobytových kontrolách nebyli žalobce ani J. M. zastiženi.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-47583-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a výše uvedené rozhodnutí potvrdila. Žalovaná se ztotožnila s posouzením ve vztahu k dceři žalobce, D. K.. Předkládaným vztahem k nezletilému J. M. se správní orgán I. stupně zabýval nadbytečně, neboť při prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k pobytu by měly být zachovány důvody původního povolení k přechodnému pobytu. Pokud by se žalobce cítil být rodinným příslušníkem občana Evropské unie z jiného důvodu, musel by podat novou žádost o povolení k přechodnému pobytu.

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Namítal, že žalovaná se vůbec nezabývala osobní situací žalobce ve vztahu k jeho družce a nezletilému J. M. a nedostatečně odůvodnila svůj závěr o obcházení zákona ze strany žalobce. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 22. 3. 2017, č. j. 30 A 91/2016 – 52 (dále jen „napadený rozsudek“). Zdůraznil, že žalobce si podal žádost o prodloužení povolení pobytu za účelem sloučení rodiny s nezletilou D. K. resp. její matkou G. K. Této otázce se správní orgány obsáhlým způsobem věnovaly a jeho jednání správně kvalifikovaly jako snahu o obcházení zákona, jejímž cílem bylo získání pobytového statusu. V některých případech dokonce správní orgány posuzovaly i otázky, které neměly přímou souvislost s danou věcí (např. vztah žalobce k jiným dětem, u kterých je zapsán v rodném listě, popř. k dětem jeho partnerek). Tyto skutečnosti však mohly působit na rozhodnutí věci a při posuzování motivace žalobce pouze podpůrně, a proto je nedůvodná námitka, že se žalovaná nezabývala vztahem žalobce a nezletilého J. M. Výslech J. M. a žalobcovy družky by byl v posuzovaném případě nadbytečný, jelikož žalobce nežádal o prodloužení pobytu ve vztahu k těmto osobám, a správní orgány nepochybily, když výslech neprovedly.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Kromě obecných poukazů na nepřezkoumatelnost rozhodnutí a procesní pochybení správních orgánů i krajského soudu konkrétně namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že by se dopustil obcházení zákona. Krajský soud ani žalovaná se nevěnovaly naplnění kritérií pro prokazování účelovosti prohlášení o otcovství ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39). Stěžovatel tvrdí, že kritéria, která by mohla podpořit závěr o obcházení zákona, nenaplnuje. Povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka mu již jednou bylo uděleno na období let 2008 – 2010, naprostým obratem v posouzení věci bylo porušeno jeho legitimní očekávání.

[5] Žalovaná i krajský soud nadto vycházely z výslechnů provedených v roce 2010 a pobytové kontroly provedené v roce 2011, tedy ze skutečností zjištěných se značným časovým odstupem. Aktuálními okolnostmi vztahu stěžovatele s nezletilou D. K. se správní orgány nezabývaly,

pokračování

ačkoliv mají povinnost rozhodovat podle skutkového stavu ke dni rozhodování. Stěžovatel opakovaně uváděl, že sdílí společnou domácnost se svou družkou A. T. D., jejich společným synem D. Q. T. a synem družky J. M., kterého vychovává jako vlastního. Fakt, že původní žádost byla podána za účelem sloučení s D. K., nemění nic na tom, že v době rozhodování správních orgánů stěžovatel byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

[6] Ignorování faktu, že stěžovatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (byť oproti původnímu rozhodnutí v souvislosti s jinou osobou), by bylo přepjatě formalistickým přístupem. Neobstojí tvrzení žalované, že není nutné se zabývat vztahem stěžovatele k nezletilému J. M., pokud žádost o prodloužení přechodného pobytu (podána před 7 lety) směřovala na vztah s jinou nezletilou. *De lege* je samozřejmě možné, aby stěžovatel podal novou žádost o povolení k přechodnému pobytu. Takový postup by však byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Nikde není uvedeno, že by tzv. vazební osobu nebylo možné v průběhu řízení o žádosti měnit.

[7] Stěžovatel dále namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k narušení jeho soukromého a rodinného života. Neproloužení přechodného pobytu lze *de facto* považovat za zrušení povolení k pobytu a správní orgány byly povinny zabývat se také dopadem jejich rozhodnutí do života družky stěžovatele a jejích dětí. I v tomto případě byly povinny vycházet z aktuálního skutkového stavu.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[11] Ze správního spisu žalované vyplývá, že žalobce byl držitelem povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie s dobou platnosti od 26. 6. 2008 do 26. 6. 2010, tímto rodinným příslušníkem byla jeho dcera D. K., občanka České republiky. Dne 20. 5. 2010 požádal žalobce o prodloužení doby platnosti průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, přičemž v žádosti uvedl jako rodinného příslušníka D. K. Žádost byla zamítnuta poprvé rozhodnutím oblastního ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 7. 2010 z důvodu nedoložení rodinného vztahu. V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel uváděl, že je rodinným příslušníkem ve vztahu k synovi své družky, J. M. Uvedené rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1. 12. 2010, jelikož prvostupňový orgán opomněl stěžovatele vyzvat k doložení vztahu k občanovi Evropské unie a poučit jej o následcích nesplnění této povinnosti. Ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti podruhé usnesením ze dne 23. 4. 2012 tak, že řízení zastavilo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, z důvodu neodstranění vad žádosti. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 27. 8. 2012, jelikož ministerstvo mělo postupovat podle speciálních ustanovení zákona o pobytu cizinců a nebylo na místě řízení zastavit dle obecné úpravy správního

řízení. Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2013 ministerstvo zamítlo žádost stěžovatele mimo jiné s tím, že stěžovatel by mohl z důvodu opakované trestné činnosti ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno žalovanou, nicméně následně zrušeno, jelikož krajský soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2015, č. j. 30 A 120/2014 – 105, dospěl k závěru, že povaha trestné činnosti stěžovatele nepředstavuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Ministerstvo poté žádost stěžovatele rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016, č. j. OAM-117288-91/MC-2011, zamítlo dle § 87p odst. 2 ve spojení s § 87f odst. 1 a § 87 e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, jelikož ve vztahu k D. K. se stěžovatel dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, a ve vztahu k J. M. neprokázal vztah rodinného příslušníka ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím žalované.

[12] Nejvyšší správní soud nepochybuje o tom, že ve vztahu stěžovatele k D. K. jsou úvahy správních orgánů i krajského soudu správné a korespondují se skutkovým stavem zjištěným v řízení. Stěžovatel popírá, že by obcházel zákon a dovolává se kritérií formulovaných Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39. Podle tohoto rozsudku *lze kritéria pro posouzení účelovosti souhlasného prohlášení o určení otcovství rozdělit na „pozitivní faktory“, které poukazují na to, že obcházení zákona o pobytu cizinců je nepravděpodobné, a na „negativní faktory“, které poukazují na to, že existuje možný úmysl obejít zákon o pobytu cizinců za účelem získat pobytové oprávnění. Mezi pozitivní faktory patří zejména následující skutečnosti: (1) cizinec učinil souhlasné prohlášení o určení otcovství by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně v České republice pobýval předtím; (2) před prohlášením o určení otcovství byl cizinec s matkou dítěte v dlouhodobém vztahu; (3) cizinec sdílel s matkou dítěte společnou domácnost po dlouhou dobu; případně také (4) cizinec s matkou dítěte přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností jako je například hypotéka na bydlení (viz analogicky Sdělení Komise ke směrnici 2004/38/ES, str. 15-16). Mezi negativní faktory patří zejména následující zkušenosti: (1) cizinec se s matkou dítěte před souhlasným prohlášením nikdy nesetkal nebo se s ní setkal, ale prokazatelně při tomto setkání nemohlo dojít k pohlavnímu styku; (2) cizinec se s matkou dítěte neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání, o okolnostech jejich společného sexuálního života, nebo o důležité osobní informace, které se jich týkají, (3) důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby došlo k souhlasnému prohlášení o určení otcovství (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako obvyčej v kulturách, kde je finanční odměna či dar matce za to, že porodí dítě, běžnou praxí), (4) v minulosti cizince či matky dítěte existuje důkaz o předchozích účelových prohlášeních o určení otcovství nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu, (5) k rozvoji rodinného života mezi cizincem a dítětem, k jehož otcovství se souhlasným prohlášením přihlásil, došlo pouze tehdy, kdy cizinci hrozilo zrušení povolení k pobytu či vyhoštění, (6) cizinec se s dítětem, k jehož otcovství se souhlasným prohlášením přihlásil, a jeho matkou přestal stýkat krátce potom, co získal právo pobytu; případně též (7) cizinec prokazatelně není biologickým otcem dítěte.*

[13] Uvedená kritéria je nutné vždy hodnotit ve vzájemné souvislosti i v souvislosti s ostatními skutečnostmi zjištěnými v řízení. V posuzovaném případě stěžovatel nenaplnuje ani jedno ze čtyř uvedených pozitivních kritérií. Naplnění negativních kritérií 1 – 4 nebylo v řízení nijak tvrzeno ani doloženo, stěžovatel nicméně žádný rodinný život s D. K. ani s její matkou nerozvíjel. Zároveň není biologickým otcem dítěte, což potvrdila sama matka dítěte a stěžovatel to nijak nerozporuje. Již v tomto ohledu je zarážející, že stěžovatel se o tom, že má s G. K. dítě, jehož není biologickým otcem, dozvěděl od kamaráda v době, kdy byl vazebně stíhán. Jak vyplývá z ústního jednání ze dne 23. 6. 2010, výpovědi matky dítěte a stěžovatele se taktéž rozcházejí v záležitostech týkajících se nezletilé. Matka uvedla, že stěžovatel navštívil dceru minulý měsíc, stěžovatel tvrdil, že naposledy před třemi měsíci. Stěžovatel uvedl, že dcera chodí do školy, matka naopak uvedla, že u zápisu do školy ještě nebyla, jelikož je těžce nemocná. Stěžovatel s D. K. ani její matkou nikdy nesdílel společnou domácnost, tu naopak sdílí s jinou rodinou. Uvedenými rozpory a nesrovnalostmi se podrobně zabýval i krajský soud v napadeném rozsudku, na jehož odůvodnění lze v tomto směru odkázat. Žalované nelze vytýkat, že při posouzení vztahu

pokračování

stěžovatele k nezletilé D. K. vycházela z podkladů shromážděných v roce 2010 a 2011. Ani stěžovatel netvrdil, že by se tento vztah v mezidobí nějakým podstatným způsobem vyvinul. Upozorňoval naopak na to, že rodinný život vede se svou družkou, jejich společným synem a synem družky, J. M. Zcela absurdní je poukaz stěžovatele na legitimní očekávání, které mělo být založeno tím, že mu byl udělen přechodný pobyt jako rodinnému příslušníkovi D. K. Protiprávní jednání stěžovatele spočívající ve vědomém obcházení zákona mu nemohlo do budoucna založit žádné legitimní očekávání určitého postupu správních orgánů, a to ani tehdy, pokud mu na základě tohoto jednání byl udělen pobytový status.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil jako nedůvodnou taktéž námitku stěžovatele, že žalovaná se vůbec nezabývala tvrzeným vztahem stěžovatele k J. M. Na tento vztah upozornil stěžovatel v odvolání proti prvnímu rozhodnutí v roce 2010. V řízení tvrdil, že se cítí být rodinným příslušníkem J. M., jelikož sdílí společnou domácnost s ním a s jeho matkou A. T. D., která je stěžovatelovou družkou. K J. M. má přitom vztah obdobný vztahu otcovskému. Správní orgán I. stupně se tímto vztahem věcně zabýval a vyzval stěžovatele k doložení tohoto vztahu. Následně dospěl k závěru, že stěžovatel uvedený vztah hodnověrně nedoložil, tento závěr odůvodnil a zabýval se též přiměřeností rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele. V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel namítal, že posouzení uvedené otázky ze strany prvostupňového orgánu bylo nesprávné, jelikož je rodinným příslušníkem J. M. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí odmítla těmito otázkami zabývat, jelikož přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie získal žalobce ve vztahu k D. K., a pouze ve vztahu ke stejné osobě lze žádat o jeho prodloužení. Krajský soud v napadeném rozsudku tuto úvahu žalované aproboval.

[15] Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu.* Povolení k přechodnému pobytu se vydává formou průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ke žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie je žadatel povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. a), d), e) a doklad potvrzující, že pobývá na území společně s občanem Evropské unie.* Je nesporné, že pro prodloužení přechodného pobytu podle tohoto ustanovení je nutné, aby byl zachován účel pobytu, kterým je společný pobyt cizince na území České republiky s občanem Evropské unie, který je jeho rodinným příslušníkem. Cizinec musí v řízení o žádosti tento rodinný vztah tvrdit a (alespoň na výzvu správního orgánu) též doložit nebo navrhnout důkazy k jeho prokázání. Z relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské Unie nelze prodloužit, pokud je v řízení o jeho prodloužení tvrzen rodinný vztah k jiné osobě, než v původním řízení o povolení přechodného pobytu. Takový závěr by popíral pluralitu rodinných vztahů (rodinný vztah může mít žadatel k několika osobám současně) i dynamiku těchto vztahů (které se v čase mění, zejména v důsledku skutečností jako jsou narození dítěte, uzavření či rozvod manželství nebo úmrtí osoby).

[16] Nemělo by žádný rozumný smysl trvat na tom, aby v případech vývoje skutečně existujících rodinných vztahů z objektivních příčin, došlo k zamítnutí žádosti pouze z důvodu odlišnosti osoby, vůči níž je oproti původnímu rozhodnutí tvrzen rodinný vztah, a nutit žadatele, aby obratem podal novou žádost, v níž by uplatnil tytéž důvody. Tím spíše v případě, kdy žadatel je oprávněn podat žádost na území České republiky a je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti (§ 87y zákona o pobytu cizinců). Tyto závěry korespondují i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se prodloužením přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 10. 2010,

č. j. 5 As 62/2009 – 68. V něm uvedl, že pokud by žadatel splňoval v době před rozhodnutím žalovaného podmínky dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z jiného důvodu, než bylo původně uzavřené manželství, např. pokud by po rozvodu tohoto manželství uzavřel nový sňatek s občankou ČR, nebo by byl rodinným příslušníkem občana EU na základě jiné skutečnosti uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců, měl možnost takovou skutečnost žalovanému oznámit a doložit.

[17] Nejvyšší správní soud však nemohl odhlédnout od toho, že v posuzovaném případě nebyla změna osoby, vůči níž stěžovatel uplatňuje rodinný vztah, důsledkem objektivních skutečností nezávislých na jeho vůli. Příčinou změny tvrzení stěžovatele byla naopak skutečnost, že správní orgány v řízení o prodloužení přechodného pobytu odhalily, že přechodný pobyt byl stěžovateli udělen neprávem v důsledku uměle vykonstruovaného vztahu k D. K. I v samotné žádosti o prodloužení přechodného pobytu uváděl stěžovatel stále jako svého rodinného příslušníka pouze D. K. Teprve po prvním zamítnutí žádosti začal tvrdit, že rodinný život vede ve skutečnosti s jinými osobami. V případě, kdy je žadateli udělen přechodný pobyt neprávem v důsledku vědomého obcházení zákona, přičemž tato skutečnost je zjištěna až v řízení o prodloužení tohoto pobytu, nelze přechodný pobyt prodloužit ani tehdy, pokud začne v řízení nově tvrdit zcela jiné rodinné vztahy, než v původní žádosti. Pokud stěžovatel je skutečně (a nikoliv již pouze „naoko“) rodinným příslušníkem jiného občana Evropské unie, je třeba trvat na tom, aby podal novou žádost o pobytové oprávnění.

[18] Obdobné úvahy lze aplikovat i ve vztahu k namítané nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Je jistě pravdou, že správní orgány jsou povinny vycházet ze skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. Pokud by stěžovatel (ač původně získal pobytové oprávnění obcházením zákona) v mezidobí svůj vztah s D. K. a její matkou rozvinul ve skutečný rodinný vztah, nemohly by správní orgány tuto skutečnost zcela ignorovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011 – 102). Nic takového se však v daném případě nestalo, sám stěžovatel naopak tvrdí rodinný vztah ke zcela jiným osobám. V případech předstíraných a ryze účelově založených rodinných vazeb z povahy věci bude rozhodnutí o neprodloužení či ukončení pobytu nepřiměřené co do dopadů do soukromého a rodinného života cizince pouze ve výjimečných případech (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 96/2015 – 30 ze dne 25. 8. 2015). Jelikož vztah stěžovatele k D. K. není skutečným rodinným vztahem, nelze ani uvažovat o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Soukromý a rodinný život stěžovatele (který je pod ochranou čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech) ve vztahu k jiným osobám poté může být předmětem zkoumání v řízení o pobytové žádosti ve vztahu k těmto osobám, pokud takovou žádost stěžovatel podá. V takovém řízení budou zachována veškerá stěžovatelova práva.

IV.

Závěr a náklady řízení

[19] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

pokračování

[21] Ke kasační stížnosti připojil stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku. O návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu